

Pohádky

pro Rytíře řádu čtenářského

Pohádky pro Rytíře řádu čtenářského napsali a ilustrovali žáci 9. ročníku ZŠ a MŠ Proseč - školní rok 2021/2022 jako součást projektu připraveného pro žáky 2. ročníku naší školy. Název projektu: Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“ – viz příloha.

Autorsky se na vzniku pohádek podíleli a ilustracemi je doplnili:

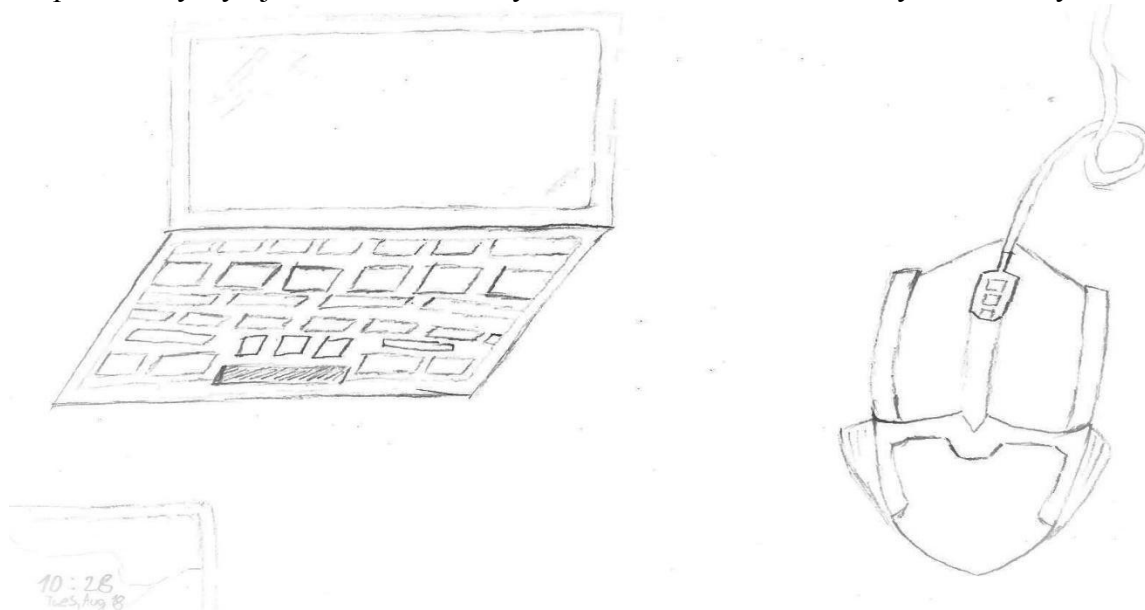
<i>Jméno autora/autorky</i>	<i>Název</i>	<i>Strana</i>
Roman Forhachi	Pohádka o princezně Mozille	2
Eliška Herynková	Víla Emilka	3
Miloslava Janková	Včelka Sisi	4
Kryštof Klíma	O líném drakovi	5
Kristýna Kohoutková	Les je mocný	6
Leona Křiklavová	Magické krystaly	8
Karolína Kynclová	Pohádka o kouzelné babičce	9
Adéla Lněničková	Kaštánek a závod	11
Aleš Mrviš	Hračkářství	12
Jiří Němec	Zamilovaný obr Martin	13
Filip Klaus Müller	Tajné dveře	15
Tereza Zvolánková	Chytrý lišák	16
Hana Vávrová	Vendelín, Jitřenka a Peklo	17
Pavel Šedý	O prasátku Ivanovi	19
Radek Pešek	Pohádka o králi Nutrilonovi	20
Nela Prokopová	Roztržené šaty	21

Pohádka o princezně Mozille

Roman Forhachi

Za sedmero softwary a sedmero hardweary se králi Windowsovi VII. narodila dcera Mozilla. V celém království byla oblíbená pro její krásu a roztomilost. Postupem času, jak rostla, dokázala vyhledávat spoustu informací, proto byla téměř stejně chytrá jako její teta Wikipedie.

Po nějakém čase už ji nebavilo vyhledávat a odpovídat na otázky, ale chtěla zažít nějaké dobrodružství a chtěla se vydat na cestu po internetu. Ale pan král Windows byl proti, protože je to moc nebezpečné a mohl by ji někdo napadnout, protože ve světě internetu není bezpečno. Vyskytuje se tam totiž zlý černokněžník Virus se svými nehezkyými úmysly

ovládnout celý počítačový svět. Byl ale příliš slabý na to, aby ovládl celý počítačový svět, protože byl sám. Jeho plány stále hatil princ Avast. Kdysi Avast a Virus byli na straně antivirů, avšak černokněžník Virus přešel na zlou stranu a založil organizaci www.bojuj-proti-antivirum.com. Na jeho stranu přešly všechny viry a tak Virusovi pomáhali a pomáhají ovládnout celý počítačový svět. I když má Virus na své straně hodně virů, stále nemůže svět ovládnout, protože potřebuje nejvýkonnější vyhledávač na světě. Naštěstí nemohl ovládnout jiné výkonné vyhledávače, protože byly chráněny antiviry. Nedávno ale zjistil, že se na internet chce připojit princezna Mozilla, ta bohužel nebyla chráněna antiviry. Rozhodl se, že ji přepadne a bude pomoci ní vydírat krále Windowse VII., aby mu dal království a mohl nade všemi vládnout.

Po týdnů plánování ji opravdu přepadl a zabil. Když se král dozvěděl, že jeho dceru přepadli, dal poslat pro prince Avasta a řekl mu, že když zachrání princeznu Mozillu, dostane to, co si bude přát. A tak se princ Avast vydal zachránit princeznu. Když princ Avast dorazil k hradu černokněžníka, kde byla uvězněna princezna Mozilla, uviděl tam Viruse, jak píše e-mail králi Windowsovi. Neváhal a zlého černokněžníka napadl. Po dlouhém boji nakonec Viruse porazil a pomoci flešky ho uvěznil v koši, který pak vysypal.

A tak se počítačový svět zbavil nejobávanějšího černokněžníka Viruse. Poté princeznu osvobodil a žili spolu šťastně, dokud se počítač neporouchal.

Víla Emilka

Eliška Herynková

Vítám vás ve světě pohádek.

Jmenuji se víla Emilka, žiji zde se svou rodinou a přáteli. Každá víla u nás umí čarovat, třeba víla Amálka má krásné zlaté vlásky a je velice šikovná, víla Markétka zase vládne přírodě a všem zvířátkům a nebo víla Marcelka, ta vládne všem vodám. Ale já? Já bych měla umět vládnout počasí. Blesky, slunce, kroupy, to vše bych měla ovládat, ale nejde mi to. Když chci, aby svítilo slunce, začnou hromy a blesky. V naší pohádkové zemi mě kvůli tomu nikdo nemá rád. Jednoho dne jsem se rozhodla, že z naší vilí země odejdu. Nechtěla jsem být někomu na obtíž, a tak jsem odešla.

Když jsem byla ještě malinká víla, tatínek mě vzal k jedné tůnce. Řekla jsem si, že než odejdu, podívám se k ní. Když jsem tam tak seděla, stále jsme přemýšlela, co budu dělat? Kde budu bydlet? Vtom jsem uviděla muže, byl podivně oblečen a měl na hlavě zvláštní klobouk. Když jsem plakala, sáhl mi tento muž na rameno a řekl: „Zdravím tě, cože tak krásná víla sedí tady tak sama? Rád bych ti nabídl službu.“ „A co bych pro vás měla dělat?“ zeptala jsem se. Pomohla bys mi s lektvary, s různými kouzly, také bych tě naučil kouzlit, když ti to tak nejde.“ „Jak to víte? znovu jsem se zeptala. „Mám své tajemství,“ řekl čaroděj. To byla jeho odpověď, pak ke mně natáhl ruku a já jsem se rozhodla, že s ním půjdu.

Když jsme přišli před jeho hrad, otevřel mi dveře a pustil mne dovnitř. Ukázal mi mou komnatu a z ničeho nic zabouchl dveře. Začala jsem bouchat na dveře, aby mě pustil, ale bylo to k ničemu. Tak jsem chtěla spustit hromy, ale místo toho z mých rukou začalo vyzařovat slunce. Byla jsem nešťastná, že se odsud nedostanu a má rodina mi nepomůže, když jsem takové nemehlo a všechno pokazím.

Jelikož mě přestalo bavit křičet a pokoušet se o to, abych se dostala ven, všimla jsem si, že v komnatě je dalekohled. Rychle jsem začala kmitat křídélky, abych se dostala k dalekohledu co nejrychleji. Díky tomuto zařízení jsem dohlédla do své vesnice. „Moje vesnice!“ zakřičela jsem. Viděla jsem, jak víly něco hledají, ale nevěděla jsem co. Vtom jsem zaslechla, jak jde někdo po schodech. Byl to čaroděj. Rychle jsem běžela k posteli a dělala jsem, že spím. Aniž bych se pohla, popadl mě, lekla jsem se, začala jsem křičet, ale čaroděj neodpovídal. Přivázel mě k nějakému stroji. „Co mi chceš udělat?“ řekla jsem. „Nic,“ odpověděl. „Jen ti vezmu tvou moc?“ řekl čaroděj. Chtěla jsem utéct, a tak jsem natáhla ruce a z rukou mi vylétly hromy a blesky. Čaroděj upadl na zem a já měla chvíli na svou záchranu. Jenže to nešlo, nemohla jsem se ze stroje dostat. Nahle se roztříštilo okno, přiletěla za mnou celá má rodina a rychle mi pomohla se z toho stroje dostat. Stihli jsme to dříve, než se čaroděj probal.

Druhý den před mým vilím domečkem stála celá moje rodina a přátele.

Rozplakala jsem se a v tom můj kamarád Kubík řekl: „Už ses naučila vládnout počasí?“ „Ano, naučila,“ odpověděla jsem. Tak mi něco předvedl, řekl Kubík. Najednou z nebe začalo

zářit slunce, potom blesky, kroupy, hromy a zase začalo zářit slunce. Všichni stáli v úžasu a já také.

Dokázala jsem to, naučila jsem se ovládat svou moc, a to vlastně jenom díky zlému čaroději.

Včelka Sisi

Miloslava Janková

„A je to tady. Jak já jsem se těšila!” radovala se Sisi, když ucítila hřejivý vzduch a paprsky slunce. Věděla, že jakmile se oteplí, bude čas vylétnout ven.

Sisi je včelka žijící se svou velkou rodinou. Je hodně mladá a ještě nezažila možnost vylétnout ven a obhlédnout svět. Všichni v úlu se radovali, že ve zdraví přežili zimu a bude už dobře.

První včelky - dělnice vylétávaly ven sbírat pyl. Sisi se svojí nejlepší kamarádkou Lenou vše pozorovaly z česna úlu. Dnes si vyzkoušely, jaké je to strážit celý úl. Zkušené dělnice jim ukazovaly a vysvětlovaly důležité věci, které by měly vědět. Například to, že přes práh úlu se nesmí dostat nikdo jiný než včelky z jejich společenstva. Sisi zarazilo, když jedna z dělnic řekla, že do úlu nesmí ani včelky z vedlejšího úlu. Přišlo jim to nespravedlivé. Také povídaly o tom, že když se někdo takový, například rod čmeláků nebo vosy, pokusí do úlu dostat, je potřeba bojovat do posledních sil. Bylo až děsivé, kolik včelek kvůli tomu přijde o život.

Když na stráži hlídaly už pár hodin, vrátily se zpět do úlu, kde opečovávaly larvy a dělaly potřebné práce. Sisi si řekla, že se zítra zeptá včelí matky, která tomu tady všemu vládla, kdy se budou moci vydat do zahrad.

Vzbudila se brzy ráno, kdy už v úlu panovalo pracovní nasazení. Hned se vydala za matkou, protože věděla, že bude mít později moc práce. Musela chvíli čekat, než matka něco vyřeší, ale

netrvalo to příliš dlouho. „Dobrý den, paní matko,” slušně pozdravila a zeptala se, na co chtěla. Matka jí odpověděla, že je na to ještě moc mladá. Sisi ji pak ale přemlouvala a žadonila tak dlouho, až včelí matka souhlasila. Bylo to ale pod podmínkou, že nejprve bude létat s již zkušenými včelami a až ona usoudí, že je připravená, může létat sama.

Sisi byla nadšená, až radostí bzučela tak nahlas, že se po ní ostatní včely ohlížely, zda je v pořádku.

V poledne byla připravená s ostatními včelami vyletět do zahrad. Domluvila se s jednou včelou létavkou, která už létala dlouho, že poletí jen kousek od úlu. Sisi byla nervózní, ale nesmírně se těšila.

Hned, jak vylétly, zažívala krásný pocit. Pocit, že může být konečně k něčemu dobrá a užitečná. I když věděla, že práce a starání se o věci a dění v úlu, jsou také důležité, z tohoto měla větší radost. Létala od květiny k další a další. Moc ji to bavilo a byla přesvědčená o tom, že by to zvládla i sama, ačkoli to byla její první výprava. Létala už půl hodiny a ještě nebyla

unavená. Vyhlédla si jednu květinu s obrovskými stonky, která se jí líbila a byla něčím zajímavá. Byla to slunečnice, ale to nebylo to jediné, co ji zaujalo. Na té květině sedělo něco, co bylo podobné všem ostatním včelám, přesto se ale v něčem lišilo. Bylo to mnohem větší než většina dělnic či trubců, což jsou včelí samci. Měl chloupky po celém těle, to také včely nemají. Byla zvědavá, a proto se vydala prozkoumat to zvláštní stvoření.

Když přiletěla na květinu, uslyšela hlasité bzučení. Měla strach, ale zvědavost byla silnější. Přistála těsně vedle toho zvláštního stvoření. Ten tvor se lekl, až povyskočil. Zírali na sebe a ani jeden nepromluvil. Až po chvíli to ticho prolomila Sisi, která se opatrně zeptala, co je zač. „Já jsem Sisi! Jsem včelka z vedlejšího úlu.“ Až poté si Sisi uvědomila, že je to jeden z těch, kteří napadají jejich úl a snaží se dostat dovnitř. Rychle se ho zeptala, jestli jí chce ublížit. On ale hned odpověděl, že ne, proč by to také dělal. Chvíli si spolu povídali a Sisi o něm zjistila spoustu věcí. Například, že Jindra také léta docela krátce, vylétl teprve před pár týdny, jelikož čmeláci vylétají z úlu po zimě dříve než včely. Spřátelili se.

Sisi byla nadšená, že má nového kamaráda.

O líném drakovi

Kryštof Klíma

Bylo nebylo jedno malém království. V království byla malá hospůdka. A v hospůdce byl stoleček a za stolečkem dědeček. Byl už hodně starý a nemocný, ale byl také moudrý, protože celý život cestoval a už všelicos znal. Proto za ním nejrůznější, ať už panovníci nebo prostí lidé, chodili pro rady. Vždycky položili otázku, houkli k hospodskému, ať přinese pivo a dědeček už radil. Neradil ale jen tak obyčejně, vždycky řekl nějaký svůj životní příběh, ze kterého si zájemce vzal radu. Tudíž by se dalo říct, že dědeček byl takový vypravěč. Jednou takhle přišel do hospody místní král. Sedl vedle dědy, houkl na hospodského a už vyprávěl svůj problém. Byl to problém jako drak a to doslova, protože se jim pod palácem jeden usídlil. Že prý by to bylo v pohodě, mít takového draka na výpomoc, ale tenhle drak je líný a zapáchá. Vždycky se s ním prý dohodnou, že když přijde zima, ať trochu zatopí, nebo když je

vedro, ať zamává křídly a ověje království, ale drak prý vždycky spí a nechce se vzbudit. Vyhnat ho by nebylo od krále zdvořilé, ale jen tak tam ležet a páchnout také nemůže. Proto prý přišel za dědečkem. Pro dědečka to nebylo lehké, za svůj život se setkal s líným a zapáchajícím drakem jenom několikrát. Proto zavřel oči, usrkl piva a začal vypravovat.

“Když jsem takhle

chodil po středozemi, tam, kde lidi nemají rádi draky a draci zase nemají rádi lidi, tak tam na páchnoucí draky používali šampon na draky. Já, abych se uživil, tak jsem musel dělat ledacos, a jedna z mých prací byla, že jsem se přidal do elity proti drakům. Ne, že bych draky neměl rád, ale práce byla práce. Nebylo to jen tak, musel jsem absolvovat kurz, jak mám s takovým drakem zacházet. Byl jsem nejlepší absolvent za posledních pět let, tak mě dali k elitnímu proti - dračímu letectvu. U letectva jsem dostával společně se svým týmem ty nejtěžší úkoly. Například jsme museli nakrmit hladového draka, aby nesnědl ve městě dobytek, nebo zachránit zatoulané dítě, které zabloudilo do dračí sluje, kde zrovna drak pochrupeval. S tímto případem jsme si nevěděli rady. Jak přijít do sluje a nerozrušit spícího draka? Lámali jsme si s tím hlavu až do té doby, než se drak probudil sám. Chvíli jsme si mysleli, že drak dítě sní, protože na kurzu jsme se učili, že drak má po spánku velký hlad. Tak jsme za ním rychle běželi a křičeli, ať počká, že dítě potřebujeme. Drak se zarazil: „Nemůžu si dát ani kousek?“ „Ne, dítě potřebujeme v celku!“ zakřičel jsem na něj. Drak se zakabonil a šibalsky řekl: „A koho mám teda sníst, když mám hlad?“ Podíval jsem se na přítele se zádušným výrazem ve tváři. Na kurzu jsme se učili, že každý drak má rád hranolky, takže jsem řekl: „Když chvíli počkáš, skočím do nejbližší hranolkárny a jedny ti koupím.“ Ale s drakem nebyla žádná řeč, že prý má hlad teď a že je prý spíš na sladké. Tak jsem mu pohotově nabídl maršmelouny, které jsem si schovával k večernímu táboráku. Drak kývl a pustil dítě a my jsme ho vzali zpátky do vesnice. Králi, už chápeš, co tím chci říct?“ řekl dědeček. Král seděl a mlčel. Po nějaké chvíli, kdy dědeček viděl, že je to s králem bezradné, řekl: „Kup jeden šampon na draka, tuhle za rohem ve večerce ho mají vcelku levně, a draka umyj. Pak zjisti, jestli je na sladké nebo na hranolky a nabidni mu kompromis, třeba že tu bude moct bydlet a budeš ho krmit, když tu bude jako malá dračí výpomoc. Vytiskni smlouvu a podepište ji a hurá, problém je vyřešen. Ale nebuďte ho moc často nebo dá výpověď.“

A od té doby mají v království draka. Jméno mu nedali jen tak obyčejné, pojmenovali ho po dědečkovi, tedy Dědeček. Dědeček začal o sebe pečovat a už nezapáchal a také začal být pracovitý zrovna tak jako dědeček.

Zatopil drak a pohádek je ještě mrak...

Les je mocný

Kristýna Kohoutková

Utíkala jsem k lesu, který se nazýval temný hvozd. Spusty lidí se z něho nikdy nevrátili. Asi se možná ptáte, proč utíkám. Inu, já nejsem obyčejná dívka, jsem princezna. Vojsko z Angmaru vtrhlo na náš hrad. Musela jsem utéct, to se mi povedlo. Ujížděla jsem na koni do dálí, když tu náhle něco trefilo koně do boku a spadl i se mnou do vysoké trávy. Vedle mě ležel nehybně kůň s šípem v boku. Nebyl to ledajaký šíp patřil totiž skřetům. Rychle jsem se podívala kolem sebe a zjistila, že se ke mně blíží velmi rychle celá tlupa skřetů.

Zvedla jsem se a vyběhla k temnému hvozd. Víím, že je to riskantní, ale musím to zkusit. Rázem jsem vběhla do lesa a vydala se po kamenné stezce. Po chvíli běhu jsem se zastavila a zjistila, že jsem sešla z cesty. Nebyl slyšet ani zpěv ptáků. Bylo ticho. Radši jsme si sedla ke kmenu stromu, protože se začalo stmívat. Byla jsem velice unavená, a tak jsem v

tu chvíli usnula.

Ráno mě probudila zima. Neměla jsem moc síly, tak jsem tam jen tak seděla opřená o kmen stromu a přemýšlela. Vyrušil mě hlas, který řekl: „Kdo jsi a co tu pohledáváš?“ mířil na mě lukem s připraveným šípem. Byl to pohledný muž. Měl sněhově bílé vlasy, ale nebyly to ty bílé stařecké, ale krásné a mladé vlasy, které mu sahaly až po lokty. Na jeho obličeji hrál ledový pohled, ale mě zaujaly jeho nádherné modré oči. Byly jak moře a já se v nich mohla utopit. „L-Luna... a utíkala jsem před tlupou skřetů,“ řekla jsem trochu vystrašeně.

Díval se mi do očí, já jemu také. On ale přetrhl svůj pohled a řekl: „Vstaň a pojď se mnou.“ Poslechla jsem jen proto, že jsem se bála v lese být sama. Když jsem si stoupala, všimla jsem si, že není člověk, protože měl špičaté uši jako elf. Rozešel se nějakým směrem a já se vydala za ním. Došli jsme k velikému jelenovi. „Nasedni si!“ řekl chladně ten muž. Uposlechla jsem a sedla si za něj na velikého jelena.

Tryskem vyjel neznámo kam přes les. Až po nějaké době jízdy jsem uviděla jakousi bránu. Před ní stály stráže, když nás strážní spatřili, něco zavolali za bránu mně neznámým jazykem a brána se otevřela. Vjeli jsme dovnitř, sesedli jsme z jelena a ten muž něco začal říkat elfům, co k nám přiběhli. Poté se otočil na mě a řekl: „Odvedou tě do pokoje pro hosty.“ „Děkuji emm...?“ „Tranduil. Jmenuji se Tranduil.“ „Tak tedy děkuji, Tranduile.“ Pousmála jsem se a šla za elfy, kteří mě odvedli k pokoji pro hosty.

Vešla jsem dovnitř, usedla na postel a přemýšlela, jestli k Tranduilovi něco cítím? Ano, cítím, ale nevím, jestli on. To mě znepokojuje nejvíce, jestli to cítí stejně. Po nějaké chvíli se ozval klepot na dveře. „Dále,“ řekla jsem.“ Do pokoje vešel Tranduil. „Zdravím Luno. Jak se vám líbí pokoj?“ „Zdravím, je překrásný,“ řekla jsem a pousmála se. On se na mě také slabě pousmál. Zahřálo mě to u srdce. „Chtěl bych si s vámi potom promluvit, mám teď ještě práci. Stráže pro vás přijdou a dovedou vás ke mě.“ „Dobře, přijdu,“ usmála jsem se a on také. Poté odešel. Po pár hodinách v pokoji zaklepal vojáci a dali mi šaty, že je posílá král.

Ani nevím jestli nás král viděl, ale oblékla jsem se do nich, protože mé šaty, co jsem měla na sobě, byly potřhané a špinavé.

Když jsem byla oblečená, vyšla jsem z pokoje a šla za strážemi. Ty mě odvedly do zahrad a tam stál Tranduil. Měl na sobě korunu v lesním stylu, byly to pospojované větvičky s listím, což znamenalo, že je on ten král, co my poslal ty šaty.

Na sobě měl tuniku. Díval se na mě a já na něho. Sluší ti to,“ řekl Tranduil a usmál se. „Děkuji.“ Zrudla jsem jako rajče a radši sklopila pohled. „Musím ti něco říct.“ „Já také.“ „Něco k tobě cítím, Luno.“ Podíval se na mě nervózně. „Já k tobě také, Tranduile.“ Oba jsme se na sebe usmáli a políbili se.

Za pár měsíců byla svatba a my spolu žijeme již dlouhá léta.

Magické krystaly

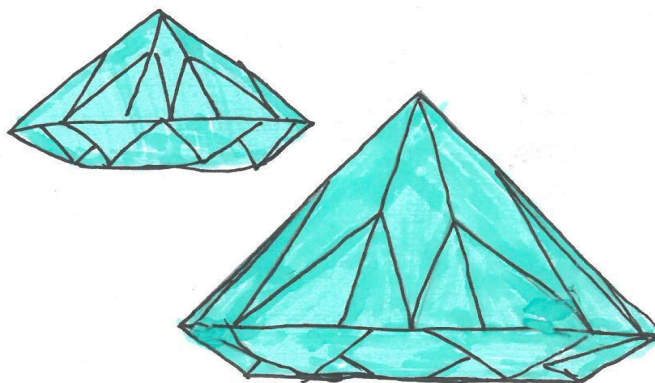
Leona Křiklavová

Laura je dívka s téměř perfektním životem. Už od narození žila se svými rodiči a starším bratrem Davidem v tajuplném městě Kansas, o kterém se vypráví, že všichni lidé, kteří v něm dříve žili, měli kouzelnou moc. Jednoho dne však do města přišel zlý čaroděj, který chtěl všechnu kouzelnou moc jenom pro sebe. Všude, kam přišel, kouzelná moc zmizela a čaroděj nabíral na síle. Když však přišel do Kansasu, kde se chystal z lidí vysát magii, stalo se něco, co nikdo nečekal. Jeho tělo všechnu tu sílu neuneslo a čaroděj se proměnil v prach. Od té doby žijí lidé bez magie a postupem času na ni lidé přestali věřit. Tento příběh si vypráví pouze jako pohádku pro děti.

Když byla Laura malá holčička, maminka jí tento příběh vyprávěla každý večer před spaním. Lauru to nikdy neomrzelo, protože jí to přišlo záhadné a na magii jako jedna z mála stále věří. Se svými kamarády Terkou, Matějem, Honzou a Viki vyrůstali na příbězích, které jim Lauřina maminka vyprávěla. Stále si hráli na kouzelníky a představovali si, jaký by život s magií asi mohl být. Přemýšleli, jaké by asi bylo létat, číst myšlenky nebo uzdravit jakákoliv zranění a nemoci. Lauřin starší bratr a ostatní děti ve škole se jim smáli za to, že na takové pohádky stále věří, ale oni byli rádi spolu a nikoho jiného nepotřebovali. Každý den po škole se scházeli na náměstí a chodili spolu ven.

Když se jednoho dne na náměstí sešli, uviděli, jak starší paní upadla taška a všechny její věci se rozsypaly. Všichni k ní přiběhli a pomohli jí věci sesbírat. Stařenka byla za pomoc velmi vděčná a na oplátku jim dala přívěsky s krystaly. Děti nejdříve dárek odmítaly, ale po dlouhém přemlouvání si ho vzaly. Každý šel domů, ale společně se domluvili, že se druhý den ráno před školou sejdou. Když se však ráno sešli a přiblížili se k sobě, krystaly se náhle rozzářily. Všichni se hrozně vyděsili a nevěděli, co se stalo. Byli ve velkém šoku a nikdo se ani nehnul. V transu stáli dost dlouho, než jim došlo, že jim za chvíli začne vyučování. Proto se rozhodli, že to prozatím nebudou řešit, že to byl nejspíš pouhý odraz světla, a tak se vydali do školy.

Laura seděla ve třídě na hodině matematiky. Myšlenkami byla na náměstí a stále nemohla dostat z hlavy, co se odehrálo. Její učitel si všiml, že je Laura zamyšlená a neposlouchá jeho výklad nové látky, a tak ji vyvolal k tabuli, aby vypočítala jí dosud neznámý příklad. Laura stála u tabule a byla úplně zmatená. Najednou uslyšela kamarádku Terezu, jak jí hlasitě říká postup pro vypočítání příkladu. Rychle se otočila ke kamarádce Tereze, aby se podívala, proč to tak nahlas říká, když v tom uviděla, že Tereza mlčí. Lauru to velice překvapilo, a tak utekla na chodbu, kde viděla Honzu, jak se vznáší. Chytla ho za nohu a stáhla k zemi, když v tom ze třídy vyběhla Tereza, které z rukou šlehaly jiskry, pak vyběhl

Matěj, kterému z rukou stříkala voda, která uhasila Tereziny jiskry. Všichni zůstali stát naprosto zmatení, když najednou uslyšeli hlas své kamarádky Viki. Začali rozhlížet, ale neviděli ji, Viki se stala neviditelnou. První věc, která je napadla, bylo najít stařenku, aby jim vysvětlila, co se s nimi děje. Doběhli na náměstí, které bylo úplně prázdné, museli si poradit sami.

Každý den se začali scházet na louce za městem a zkoumali své schopnosti. Laura se naučila ovládat čtení myšlenek, kdykoliv potřebovala, Honza se naučil létat, Tereza ovládala plameny a Matěj se naučil pohybovat vodou. Viki se pomocí své mysli naučila mizet a zase zviditelnit. Všichni se postupně naučili ovládat svoji moc. Vzpomněli si na příběh o čaroději a jak jejich město vypadalo, když všichni magii měli a chtěli ten stav vrátit. Vymysleli si plán, jak ostatní přesvědčit, že magie stále existuje a že v ní musí zase začít věřit, aby se objevila.

V následující den se ve městě konala slavnost, na které se sešli všichni z města. Využili moment překvapení, a když už byli všichni na náměstí, vyběhli na pódium a přede všemi začali kouzlit. Všichni upřeně sledovali, co se právě odehrává. Ve všech lidech se náhle probudila radost a víra v magii.

Od té doby se do celého světa opět vrátila kouzelná moc, a to díky Lauře a jejím kamarádům.

Pohádka o kouzelné babičce

Karolína Kynclová

Za devatero horami. Za devatero řekami. Za devatero několika hustými prorostlými strašidelnými lesy se nacházela jedna malá, na pohled obyčejná dřevěná chaloupka, obklopená mechem a lesy. V ní maličká prozpěvující si stařenka, cupitající po světnici, se zašpiněnou zástěrou. Na zdi visely zvláštní obrazy a na zemi byl pěkný nepořádek.

Na druhé straně země, daleko od této chaloupky, se nacházelo menší městečko, v němž bydlela desetiroční holčička Viola s maminkou Vitoslavou. Viola byla veselá, obětavá, nápomocná a laskavá. Ta stařenka byla její babička. Viola měla svou babičku moc ráda a mrzelo ji, že babička bydlela tak daleko. Jezdila za ní o prázdninách či o svátcích. Babička je ale také navštěvovala, a to celkem často. Viola tušila už dlouho, že její babička není úplně obyčejná a věděla, že nejspíš něco skrývá.

Konečně bylo léto a Viola se chystala k babičce na prázdniny, na celé dva měsíce. S sebou si vzala malý batůžek s několika věcmi a už utíkala do města, aby včas stihla autobus. Jela přes několik měst a vesnic, až konečně dorazila do maličké vesničky, odkud pokračovala asi dvě hodiny po vysokém travnatém kopci. Všude kolem bylo plno hustých a hlubokých lesů, potůčků a vysokých hor. Už ji sotva nohy nesly, když před sebou konečně spatřila dřevěnou chaloupku.

Ve dveřích ji přivítala babička, která vypadala, jakoby ani nezestárla. Viola byla ráda, že svou milovanou babičku zase vidí.

Celý den si společně povídali a smáli se. Poté se už setmělo a nastala noc. Babička uložila Violu ke spánku, přikryla ji a chystala se odejít z pokoje. Vtom se Viola zeptala: “Babičko, přečetla bys mi, prosím, pohádku?” A tak babička přinesla obrovskou starou a

knihu plnou krásných pohádek. Viola poslouchala babičku, jak čte pohádku o Šípkové Růžence, kterou Viola milovala již od dětství, a pak spokojeně usnula.

Během noci se najednou Viola vzbudila, jelikož zahlédla ostrou zář. Vstala a na zemi uviděla zářit tu velkou starou pohádkovou knihu, kterou tu nejspíše babička omylem

zapomněla. Viola knihu otevřela a spatřila obrázek Šípkové Růženky, který ale nebyl vůbec obyčejný, jelikož se na něm Růženka hýbala, a kolem ní poletovalo listí. Otočila na další stranu a spatřila Popelku, jak tančí s princem. Na další straně uviděla Lociku, jak si češe své dlouhé vlasy. Listovala dál a dál mezi pohybujícími se obrázky pohádek až do rána.

Ráno tu těžkou podivnou knihu zavřela s tím, že ji zanechá zpátky babičce. Otevřela dveře a najednou spatřila uviděla, jak kolem ní proletěl hrneček, který si to namířil směrem do kuchyně. Viola neváhala a běžela za ním. V kuchyni spatřila babičku, jak mává jakousi hůlkou a naviguje konvici, aby nalila vodu do hrníčku. Otevře se skříňka a z ní vyletí krabice s čaji. Čaj letí do hrnečku a on s čajem přistane na stole. Viola nevěří svým očím. Nestihne se ani nadechnout a na stole je připravená snídaně a dva čaje. „Babi, co to má znamenat? A co ta kniha, proč se ty obrázky hýbají? Ty jsi čarodějnice?“ zeptá se Viola. Babička se lekne, nevěděla, že Viola přijde na snídani tak brzy. „No, myslím, že teď už ti nemůžu nic tajit. Povím ti tedy, co to všechno znamená.“

A tak babička začala vyprávět. Viola se dozvěděla, že ten svět, který nazýváme jako pohádkový existuje i doopravdy. Existují i pohádkové postavy, které známe z dětství. Existují i království, které známe z pohádek. Ale jak to babička může vědět? Ona totiž z tohoto světa pochází. Babička je pohádková víla, jež byla poslána do tohoto světa, aby ho napravila. Viola se také dozvěděla, že její tatínek, který zemřel, byl též z pohádkového světa. Doneslo se mu, že existuje i jiný svět, tedy ten náš, a tak ho chtěl objevit. Tam poznal Violinu matku, zamiloval se do ní a tento svět již neopustil, až později zemřel. Babička společně s dalšími vílami, které byly poslány do tohoto světa, stále navštěvují ten pohádkový.

Babička vstala od stolu, z kapsy vytáhla magickou hůlku a vyslovila kouzlo: „Nechť se ukáží skutky, které musíme napravit“. Nad nimi se objevilo mnoho průhledných a zářivých koulí a v každé z nich se promítaly různí lidé, kteří udělali něco špatného nebo kterým se něco špatného stalo.“ Byla jsem pověřena, abych tyto věci napravila. Každý den musím napravit alespoň několik špatných skutků a pak pár koulí zmizí. Bude mi ještě dlouho trvat, než napravím vše, ale pokud chceš, Violko, můžeš mi s tím pomoci,” zakončila babička svou řeč.

Violka, která tomu stále nemohla uvěřit, dosnídala a vstala. Vybrala si jednu ze zářivých koulí, kterou chtěla napravit jako první.

Byl na ní smutný pán, který miloval květiny, měl svou zahradu plnou krásných květin, ale všechny mu zvadly, jelikož mu je jeho syn neزالéval, když byl on nemocný. Babička vyčarovala dva kouzelné koně s křídly a s nimi společně i s Violou vyletěli do oblak, napravit pánovi smutnou zahrádku bez květin. Našli jeho syna a tomu nařídily po celé zahradě vysadit semínka nových květin. Když tak učinil, babička mávla hůlkou a všechna semínka vyrostla v krásné pestrobarevné květiny. Pán vyšel ven, spatřil nádherné květiny a u nich svého syna. Objali se a vše bylo tak, jak má být. Babička s Violou je tajně sledovaly a pak společně vzlétli i s koňmi a vrátili se zpět do chaloupky mezi lesy.

Celé dva měsíce prázdnin nadšená Viola napravovala s babičkou špatné skutky. Společně jim to šlo rychleji a Violu to velice bavilo. Když končily prázdniny a Viola měla odjíždět zpátky domů, nezbyla nad nimi ani jediná koule. “A co budeš dělat teď, babi, když už tu nemáš co napravovat?” zeptala se. “Teď se vrátím zpátky do pohádkového světa, abych pomohla se skutky zase tam, ale neboj se, navštěvovat tě budu stále. A třeba ti jednou ukážu i ten pohádkový svět.”

Kaštánek a závod

Adéla Lněničková

V malém domečku na kraji lesíčka žil malý mužíček, jmenoval se Kaštánek. Nikdo ho neměl moc rád. Pořád něco vyráběl a všichni se mu posmívali a říkali, že je zvláštní.

Kaštánek měl malý domeček ve starém pařezu, který byl porostlý mechem a kapradím. Před domem měl rohožku a všude kolem pestrobarevné kytíčky, které provoní celý dům. Nad rohožkou měl světlušku místo světla, aby nebyla v noci tma. Hned naproti dveřím má dřevěnou postýlku přikrytou listem. Vedle postýlky stojí botičky z kůry. Nad postýlkou visí hodiny a vedle hodin velký obraz, který sám vytvořil. Napravo od postýlky je kuchyně, ta je celá ze dřeva.

Jednou se šel Kaštánek jen tak projít. Tu uviděl na jednom stromě plakát se soutěží, kdo vyrobí nejlepší závodní auto. Odměnou za to byl krásný pohár. Kaštánek si řekl, že to je dobrý nápad.

Tak si vzal kladívko a ořechy na kola, co popadaly po zemi. Listy na střechu. Kůru na podlahu, aby vše drželo pevně pohromadě. Mech na židličku, aby ji měl pohodlnou. Pak přemýšlel, jak vyrobit motor, aby byl co nejrychlejší. Náhle si všiml, jak se něco zalesklo na zemi, bylo to sklo. Opatrně ho uchopil do svých ručiček a udělal z něho ozubené kolečko. Dal na něj provázek, vzal dva malé klacíky a kamínky a svázal vše k sobě.

Tím měl motor hotový. Potom vzal kůru na podlahu a ořechy a svázal k sobě, propojil to s motorem a měl spodní část hotovou. Teď se pustil do dveří a ostatních částí. Vyráběl to z listů, z kytíček, aby měl autíčko co nejhezčí a nejbarevnější. Nahoru na střechu pověsil praporek s číslem.

Blížil se den závodu, ušil si závodní obleček, kde měl napsané číslo 5. Na den závodu si Kaštánek nastavil budík na brzké ráno. Po snídani se šel zapsat na závodní místo.

Nikdo s ním nemluvil. Přijelo tam i jeho veličenstvo královna, aby se podívala, jak se daří a aby předala cenu za první místo. Všichni závodníci se seřadili na startovní čáru. Celí

nervózní čekali na znamení ke startu. Startér odpočítal tři, dva, jedna, teď!

Kaštánek šlapal, co mu nohy stačily, byl třetí, ale potom už nemohl. Tak se začal odrážet, bylo to lepší a předjel druhého a byl druhý, zbývalo posledních sto metrů.

Zase začal šlapat a už se blížil k prvnímu. Z posledních sil zrychlil a těsně před cílem ho předjel. Hurá!!! Jsem první! Projel cílem a začal tam poskakovat radostí. Královna k němu přišla, podala mu ruku a dala mu velký zlatý pohár. Všichni mu potom popřáli a pozvali ho na párty.

Od té doby má Kaštánek přátele a svoje vítězné auto má vystavené doma.

Hračkářství

Aleš Mrviš

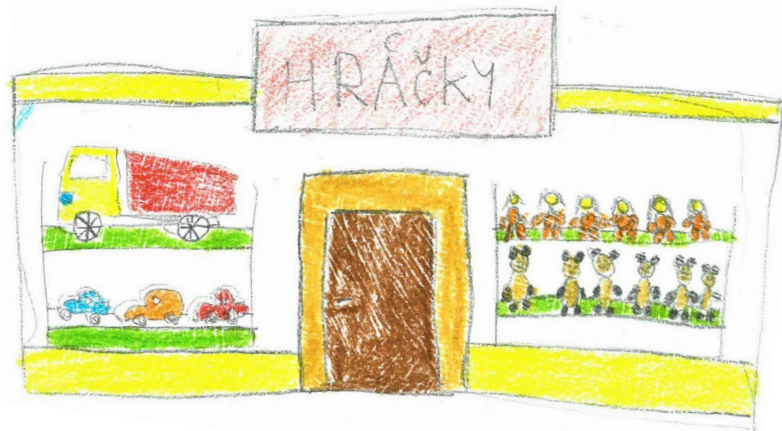
Kdysi dávno dva chlapci Pavel a Tomáš objevily několik let opuštěné hračkářství. Když tam Pavel s Tomášem vešli, uviděli hromadu hraček. Hned si všimli, že ty hračky jsou něčím výjimečný, protože ty hračky byly ze dřeva a velice staré. Pavla s Tomášem napadlo, že ty rozházené hračky uklidí, aby tam mohli chodit po škole, pokud bude venku škaredé počasí.

Druhý den zjistili, že ty hračky jsou opět rozházené, a tak je napadlo, že tam někdo chodí, když tam oni nejsou. Opět vše uklidili a čekali dlouho do večera, ale nikdo nepřišel. A další den to bylo stejné, vše rozházené. To už se chlapci domluvili, že tam na konci školního roku přespí.

Když jim skončil školní rok a dostali na vysvědčení dobré známky, rodiče jim to dovolili. Pavel s Tomášem tam tedy šli a než si připravili věci na večer, opět museli vše uklidit, aby se dostali do druhého patra budovy. Tam se jim strašně líbilo. Protože tam byly dvě místnosti a v obou byla postel, napadlo je, že každý bude spát v jedné místnosti. Tak si ustlali a šli se podívat dolů, jestli tam někdo není, protože zaslechli dole nějaký hluk. Nikdo tam nebyl a hračky byly na svém místě. Ale spíš je zajímalo, jak se mohlo stát, že se samo od sebe rozsvěcelo světlo. Tak tedy zhasli a šli si do druhého patra lehnout. Nakonec se oba trochu báli, a tak spali v jednom pokoji.

Uprostřed noci je probudil strašný hluk. Tak se rozhodli, že tam půjdou. Opět se tam svítilo a oni zjistili, že ty hračky v noci ožily samy od sebe. Chlapci se báli, a tak si sbalili věci, které si tam donesli, a utekli. Zbytek noci spaly u Pavla na trampolíně, aby to rodiče nezjistili. Brzy ráno se probudili a šli se domů nasnídat a pak se vydal zpět do toho hračkářství. Nakonec si to ale rozmysleli, protože se báli, že jim ty hračky ublíží.

Po nějaké době tam ještě jednou zašli. Hračky byly zase rozházené a nehýbaly se. Chlapci se již báli je znovu uklidit, a tak tam raději přestali chodit a raději si našli na hraní jiné místo.

Zamilovaný obr Martin

Jiří Němec

Žil byl jednou jeden velký obr Martin, který bydlel na kopečku v dřevěné chaloupce kousek nad potokem. Každé ráno chodil obr do potoka, kde se umýval a čistil si zuby. Nebyl totiž jako ostatní obři, byl čistotný. Do obří školy chodil obr Martin nerad, neměli ho tam rádi, protože byl jiný než oni. Po škole si šel zaběhat a na paloučku zvedal kameny, aby posílil své svaly.

Jednoho dne přišel do školy a uviděl tam novou spolužačku, jmenovala se Lucka a obr Martin se do ní hned zamiloval. Po vyučování ji zkusil napsat dopis, jestli by mohli být kamarádi, a ona mu třetí den odpověděla, že ano. Obr Martin jí asi po měsíci opět napsal, jestli by nechtěla jít ven, odepsala až pátý den s odpovědí – ANO. Druhý den spolu šli tedy ven na procházku k malému jezírku, kde si sedli a začali si povídat o tom, co by chtěli v životě dělat. U jezírka se zdrželi až do soumraku. Když se setmělo a na hladině rybníka se objevila první hvězda, začaly se dít divné věci. Jezírko se zahalil do mlhy a na hladině začali tančit víly. Jedna víla dotančila až k nim, slabým hláskem promluvila: „Copak zde děláte tak pozdě večer? Vy nevíte, že v noci po lese léta stará zlá čarodějnice?“ Obři jí odpověděli: „To nevíme, ale jsme obři, ničeho se nebojíme.“ Obři se sebrali a vydali se směrem k domovu, ale ten vedl přes tmavý les, kde měla být ona stará čarodějnice. Když vešli do lesa, začaly se dít divné věci. Zvedl se vítr a bylo slyšet chichotání. Lucka chytla Martina za ruku, protože se přeci jen trochu bála. Najednou jim nad hlavami něco prolétlo a teď už se lekli oba dva. Byla to ta zlá stará čarodějnice. Martin na čarodějnici zakřičel: „Hej, dávej pozor, babo!“ To se staré čarodějnici vůbec nelíbilo, otočila své létací koště a doletěla zpět k obrům. „Copak jsi to říkal, Martine?“ hned se zeptala. Martin jí odpověděl: „Abys dávala pozor, babo.“ „Jsi drzý obr, trest tě nemine.“ Vzala do ruky kouzelnou hůlku a řekla: „Abraka, dabraka, ať je z tebe kámen.“ Namířila hůlku na Martina. V tu chvíli Lucka strčila do Martina a kouzlo zasáhlo ji. Lucka se najednou proměnila v obrovský kámen. Obr Martin objal zkamenělou Lucku a začal naříkat a litovat slov, které řekl. Po dlouhém přemýšlení, co má udělat, ho napadlo zajít k jezírku a poprosit vílu o pomoc.

Když dorazil k jezírku, víly tam ještě našťestí tancovaly. Poprosil vílu o pomoc. Ta mu řekla: „Kouzlo zlomí jen polibek z pravé lásky.“ Obr Martin poděkoval a utíkal do lesa za Luckou, když dorazil k Lucce, tak ji políbil. Chvilku se nic nedělo, ale za chvilku se začala měnit z kamene zpět na obra. Martin byl neskutečně rád, že napravil svou chybu a získal nazpět svou velkou lasku.

A jestli neumřeli, tak spolu žijí až dodnes.

Tajné dveře

Filip Klaus Müller

Za devatero řekami a devatero horami bylo jedno maličké království, kterému vládl starý král s dcerou. Princezně bylo již patnáct let, a tak se sjížděli všichni princové z celého širého světa. Princezna byla nádherná, měla zlaté vlasy a nebesky modré oči. Bohužel byla také vybíravá, a proto všechny prince odmítala. Jednoho dne za princeznu přišla stařena a přinesla jí domácí chléb se slovy: “Jeden ždibec tě nasytí a ukáže ti ráj, pokud si ale přidáš, budeš prázdná, ale šťastná navždy.” Princezna se jen tak pousměje, ale hned jak stařena odejde, tak jí to nedá a podívá se na chléb, který dostala. Všimne si, že je posypaný nějakým zvláštním práškem, ale není to mouka. Chce se poohlédnout po stařeně, ale za tou jako kdyby se zem propadla.

Marně hledala celé hodiny, až nakonec došla zpět do svého pokoje. Jak se vrátila, spadla na kolena, jelikož již několik hodin nejedla a měla obrovský hlad a naprosto zapomněla, co jí stařena řekla. Utrhla si velkou část chleba a celou ji snědla. V tom okamžiku se jí začaly zavírat oči. Po chvíli usnula. Zdál se jí sen o tom, jak je v podzemí nějakého hradu, ale nepoznala ho. Hned jak ve snu uslyšela kroky, vzbudila se. Nebyla u sebe v komnatě, ale v prázdné místnosti bez oken jen s dveřmi uprostřed. Jelikož se bála, tak se zkoušela dostat ven rozbitím zdi, ale byla na to moc slabá, a proto ji napadlo, že jediná možnost bude zkusit použít ty dveře.

Hned jak na ně sáhla, dveře se samy otevřely a ona spatřila jen bílou mlhu, přes kterou nebylo nic vidět. Po chvíli princezna sebrala odvalu a vešla do mlhy. Po chvíli zakopla, spadla do nějaké propasti a upadla do bezvědomí. Jak se probírala, spatřila nad sebou tvář nějakého chlapce. Hned se do něj zamilovala. On ale jako kdyby ji vůbec neviděl. Princezna vykřikla na chlapce, ale ten si jí vůbec nevšímal. Šla po cestičce v útesu, až se dostala na vrch. Mlha jako by zmizela. Viděla jen vyšlapanou cestičku, a tak ji napadlo, že po ní snad dojde někam do bezpečí. Šla tři dny a tři noci, nakonec uviděla v dálce světýlko. Sebrala poslední síly a běžela. Světýlko se ale vůbec nepřibližovalo. Spíše se oddalovalo, a když už jí došly síly, tak si lehla pod nejbližší strom a hned usnula. Spala tak dlouho, že se probudila až další den v noci. Pokračovala dál, po nějaké chvíli narazila na malinkatou vesničku. Rozhodla se, že tady zůstane, dokud nebude vědět, jak se dostat do města.

Druhý den ráno přijela karavana, která oznamovala: „Jedeme do hlavního města. Každý, kdo se chce přidat, ať si nastoupí.” Princezna celá šťastná hned naskočí na povoz a ten se rozjede.

Téhož večera vstoupí do města. Princezna hned běží za hradním mágem, aby jí pomohl. Je tu ale problém, vůbec neví kde, ho hledat. Vtom ji napadne, zeptat se královského rádce. Tu potká chlapce, kterého následovala z propasti. Jde za ním a ptá se ho, kdo vlastně je. Chlapec odpoví, že je mág a že tento svět vytvořil on. Princezna se s udiveným zrakem zahledí do jeho tmavě zelených očí. Chlapec princezně nabídl vlastní svět jen za její ruku. Princezna ohromena jeho nabídkou přikývne.

O několik dní později se koná svatba a sejdou se tam stovky lidí z okolí, a dokonce i otec princezny se dostaví, aby jim popřál k jejich manželství. Zazvonil zvonec a pohádky je konec. A pro ty, kteří jsou zvědaví, tak žijí spolu navěky.

Chytrý lišák

Tereza Zvolánková

Bylo nebylo jedno malé království a v tom království velká zahrada. Žil v ní lišák, který každý den radil panu králi, aby správně vládl. Dnes si ho ale nezavolal ani jednou. Lišákovi se to nezdálo, a tak zašel sám za králem, aby se ho zeptal jestli nechce nějakou radu.

„Ahoj příteli,” řekl král. „Co tě sem přivádí?” Lišák se uklonil a ptá se ho, jak se mu vládne. To se však král přestal usmívat. Sestoupil ze svého trůnu a prosil ho o radu. Měl sen o městě Nill a o sedmi zdravých a tučných kravách a za nimi že stálo sedm kostnatých a hubených krav, ale snědli ty zdravé. Pak mu vyprávěl druhý sen. Na jednom stéble sedm plných těžkých klasů a potom sedm uschlých a prázdných klasů. Pohltily ty plné. Lišák mu vysvětlil oba sny dohromady. První sen mu řekl, že bude mít sedm let velké hojnosti a potom sedm let bez deště. Zvířata zahynou žízni a obilí uschne. Dal mu radu, ať dá vystavět sýpky a nakoupí přebytky dobrých roků. Král mu důvěřoval, a tak udělal, co lišák poradil řekl.

Po sedmi letech se mu to vyplatilo. Nepřišel déšť a úroda byla slabá, a tak šel ke svému lidu a nechal otevřít sýpky. Každý dostal misku dobré polévky. Všichni králi děkovali za jeho rozumné počínání. Tu si král vzpomněl na lišáka. Běžel do zahrady, ale lišák nikde. „To jsem blázen, kde by mohl být?” řekl si král. Šel do té nejvyšší věže, kterou měl ve svém království. Ale nebyl ani tam. Král byl zmatený, pokud lišáka nenajde, přijde o trůn. Začal ho tedy hledat den co den, noc co noc. Náhle se lišák objevil sám. Král byl šťastím bez sebe, hned k němu běžel. Chtěl se ho opět na něco zeptat, ale tu ho lišák zarazil a řekl mu: „Už mám toho dost!”

Král se podivil. „Pane králi, pořád se ptáte na sebe, to jste se ani jednou nezeptal, jak se mám já!” řekl lišák. „Tak poslouchej, já jsem tu král!” odpověděl král. Lišák hned na to: „A kdo vám dával rady!?” Králi přešel úsměv na tváři. Lišák mu řekl, že odejde a že už se nikdy neuvidí. Král se ho snažil přemluvit, aby tu zůstal, ale lišák odmítl. „A kdo mi teď bude dávat rady?” řekl král. Lišák pokrčil rameny a odešel. Král za ním vyběhl a prosil a prosil, až ho uprosil a on zůstal. Dal králi poslední šanci a ten mu nechal do nory nanosit ty nejlepší věci, které si přál.

Lišák se měl jako v ráji. Král o něj vzorně pečoval, zval ho na snídani i oběd...

Jednou lišák pozval krále, že si zahrají šachy, ale král je neuměl, a tak se lišák snažil ho tu hru naučit. A to se stalo.

Krále to moc bavilo a rozhodl se, že k lišákovi bude chodit pravidelně. A také chodil. A jestli neuměli tak tam hrají dodnes.

Vendelín, Jitřenka a Peklo

Hana Vávrová

Za sedmero horami a sedmero řekami stálo na kopci království. V království žije král Bill se svou královnou Alžbětou a spolu mají prince Vendelína. Vendelínovi je pět let. Chodí do školy pro prince, ale ta škola není ledajaká, skrývají se v ní čáry. Říká se jí Kouzelná škola princů, protože je jen pro prince. Učí je vodník Vlnka, a to základy čtení, psaní, počítání. Učitel Kaligar je učí, jak správně bojovat. Na hradě mají i svého královského šaška a služebnictvo.

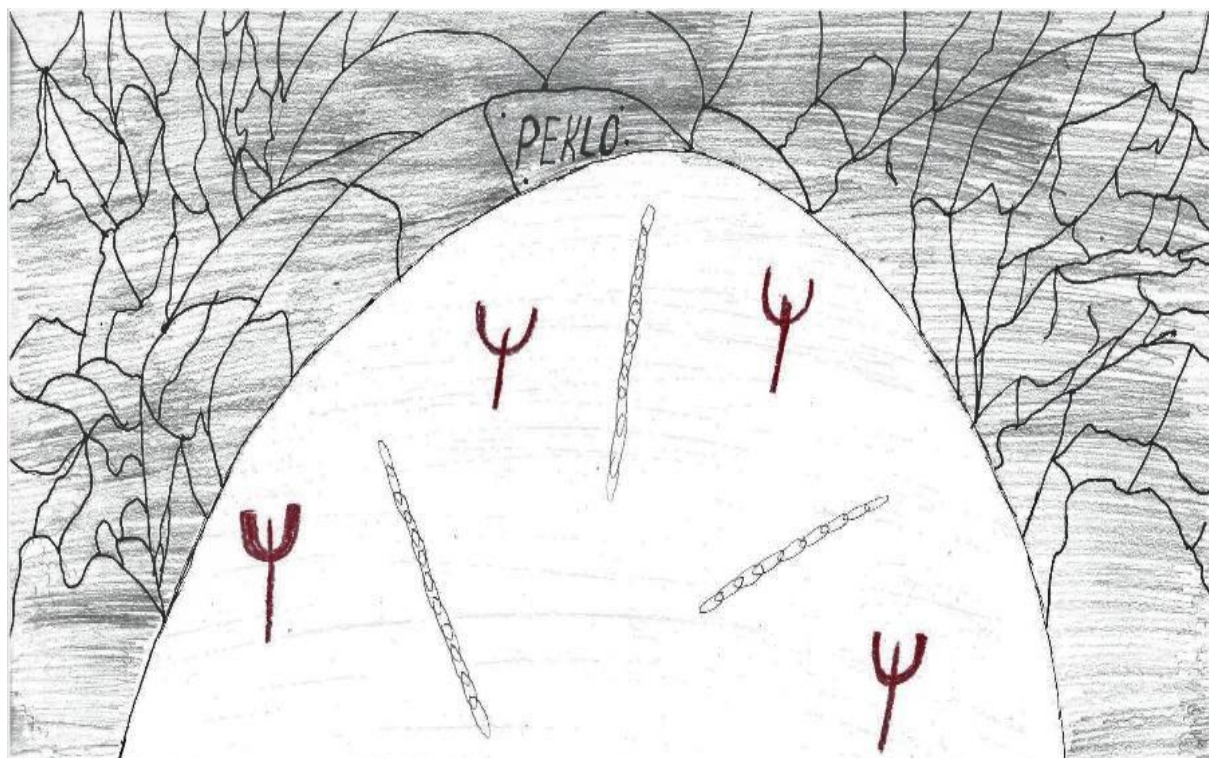
Jednoho krásného dne se princ probudil a říká si: „Dnes se vyhnu škole, schovám se pod postel a až mě budou hledat, nikdo mě nenajde.“ V té chvíli se ozvalo: „Princi, vstávejte,“ křičí na prince Dora. Dora se stará o prince, aby bylo všechno v pořádku. Mezitím, co Dora běžela pro prince, schovával se pod postelí. Dora přiběhla a křičela: „Vendelíne, vylez zpod té postele, šup, spěcháme na snidani a pak šup do školy.“

Čas utíkal jako voda a Vendelínovi bylo 18 let.

Jedno krásné ráno královna při snidani řekla, že by se měl oženit. Král zase navrhl, aby se šel podívat do světa jako poutník. „Já se nechci ženit, to půjdu raději do světa,“ řekl Vendelín. Král mu říká: „Hlavně si ve světě najdi svou milovanou.“

Krátce na to se opravdu vydal do světa. Až se dostal do země, kde spatřil velice nešťastné lidi, a tak se jich zeptal, co se stalo. A tak se dozvěděl: „Ty nemůžeš být zdejší, když nevíš, co se tu stalo. Naší princeznu Jitřenku unesl Lucifer, moc se mu líbila. Pan král vyhlásil, že ten, kdo ji vysvobodí, dostane princeznu Jitřenku za ženu a dostane 500 mrkví z naší zahrady k tomu. Vendelín se zamyslel a řekl si, že tu princeznu osvobodí, vezme si ji za ženu a rád si sní i ty mrkve. Jeden muž ještě dodal: „Není to tak jednoduché, musíš si s Luciferem zahrát karty.“ A tak se vydal na cestu a zahlédl, jak se kouří z nějaké hor. Bylo mu jasné, že to bude peklo. Šel a šel a tu potkal hajného. Vendelín se ptá: „Dobrý den, jak daleko je to do pekla?“ Hajný na něj: „No, jsi blízko, vidíš, jak se támhle kouří, tak tam je peklo. Před ním stojí čert Huhla a všechno, co vidí, hned hlásí. Řekni Huhlovi, že si jdeš pro princeznu Jitřenku a Huhla by tě měl pustit. Huhly se nemusíš bát, tady máš čokoládu dej mu ji a pak ti pomůže.“

Když Vendelín došel k polorozpadlé mlýnu, ze kterého se z komína kouří, ucítil

nepředstavitelný zápach, jako by se tam něco spálilo. U mlýna stál Huhla, a tak mu Vendelín podle rady dal čokoládu. A Huhla hned: „Co ty tu děláš?“ „Já si jdu pro princeznu Jitřenku.“ Huhla na to: „Tak tak běž stále rovně.“ Šel tedy rovně, až potkal Lucifera. Řekl mu: „Já jsem princ Vendelín a chci vysvobodit princeznu Jitřenku ze spáru pekel.“ Sedli si tedy ke stolu, čerti rozdali karty a začali hrát. První hru vyhrál Vendelín, druhou Lucifer a třetí málem vyhrál Lucifer, ale Huhla si vzpomněl na tu výbornou čokoládu a začaroval Vendelínovy karty, aby na nich byla ta největší čísla. Vendelín hodil karty na stůl a opravdu tam byla ta největší čísla. A tak Vendelín vyhrál.

Lucifer poté řekl: „Ať je tedy po tvém.“ Čerti přivedli princeznu Jitřenku a princ, hned jak ji spatřil, se do ní zamiloval.

Společně se vrátili do Vendelínova království a Jitřenka poslala dopis svým rodičům, ať přijedou do země krále Billa. Za krátký čas opravdu přijeli a brzy byla velká svatba.

A jestli neumřel, tak tam křoupají mrkev dodnes.

O prasátku Ivanovi

Pavel Šedý

Bylo nebylo v jednom chlívku na okraji Chrochtákova žila rodinka Kopítkových. Prasátko Ivan mělo hodně sourozenců, ten nejmladší se jmenoval Tomáš, nejstarší Jindřich a jeho nejmladší sestra Anička, nejstarší Julie. Třeli bídu s nouzí. Už dávno neměli, co do korýtky dát.

Tak se prasátko Ivan rozhodlo, že půjde do světa, aby to prázdné korýtko naplnilo. Vydalo se přes louku do nedalekého lesa, kde potkalo veverku Bětku. Chvilku si spolu hráli, prasátko Ivan pomohlo veverce Bětce nalouskat pár oříšků na zimu. Už se začalo stmívat a prasátko Ivan se zeptalo veverky Bětky, jestli u ní nemůže přenocovat. Jelikož veverka Bětku měla svůj útulný byteček na krásném a silném dubu, kam by prasátko Ivan nevylezlo, tak mu veverka Bětku poradila, ať se zeptá u jezevce Bohumila.

Prasátko poděkovalo veverce Bětce za užitečnou radu a pelášilo za jezevcem Bohumilem, co mu jeho malé nožičky stačily. Už z dálky viděl jezevce, jak bafá z fajfky a sedí v houpacím křesle. Prasátko ho požádalo, jestli u něj může přespat. Jezevec s tím souhlasil a nechal ho přespat ve své noře. Druhý den ráno se vidalo opět na cestu do světa. A tak šlo přes louky, přes řeky, přes hory a lesy, až se dostalo do nejhlubšího černého lesa.

V tomto lese narazilo na tajemný hrad. Chvilku bloumalo okolo a dodávalo si odvalu, aby zaklepalo klepátkem na mohutnou bránu. Nakonec zabušilo, otevřel mu černokněžník Brundibár. Na hlavě měl špičatý klobouk, který vypadal jako dopravní kužel. Prasátko zakoktalo: „Ddddobrý dden, nescháníte nějakého pomocníka ??“

Černokněžník se tak zamyslel, prohrábl si svůj velký černý plnovous a pravil: „Nu...nějaká výpomoc by se mi hodila“. A tak si plácli a dohodli se, že u černokněžníka bude jeden rok sloužit. Prasátko bylo štěstím bez sebe, že má práci, protože už mělo

utrmáčené bolavé nožičky. Tak prasátko u Černokněžníka sloužilo celý rok. Uklízelo, co se jen dalo, kuchyni, obývací, ložnici.... Černokněžník prasátku nabídl, že když u něho bude ještě další rok sloužit, vezme ho do učení.

Ten první rok uběhl jako voda a Černokněžník si ho vzal do učení. Zjistil, že jde z daleka a hledá způsob jak naplnit korýtko pro svoji rodinu. A tak mu dal kouzelné korýtko, které se samo naplní, když se řekne: „Korýtko, naplň se.“ Prasátko slušně poděkovalo a už cupitalo i s korýtkem domů, co mu jen nožky stačily. Jakmile přiběhl domů, celá rodina ho přivítala.

Ukázal jim, co dostal za výslužku.

A tak prasátko Ivan vyřešilo nouzi své rodiny.

Pohádka o králi Nutrilonovi

Radek Pešek

Kdysi dávno, hluboko v lesích se nacházel překrásný hrad, ve kterém vládl král Nutrilon. Byl to mocný panovník, zkušený bojovník, vojevůdce, chtěl dobýt celý svět. Báli se ho všichni z okolních zemí. Měl neporazitelnou armádu a nespočet mužů, kteří by dali za krále život.

Tento vládce dobýval spousty měst a vítězství šlo za vítězstvím. Jednoho dne se král chystal na svou poslední bitvu. Jakou věštkyňu předpověděla už dávno. Po této výzvě se má králi a celému království změnit celý život. Panovník povolal své nejlepší vojevůdce, aby připravili celou armádu k boji.

Chýlí se k začátku bitvy, vojáci čekají netrpělivě na rozkaz svého krále k zahájení bitvy. Protivníkem je kmen šedých, kde vládne Šedý vlk, obávaný válečník a poslední nepřítel Nutrilonova I. Ten na nic nečeká a dává svému vojsku povel k útoku. Šedý vlk také čeká na příležitost zaútočit.

Vlk si počkal, až bude vojsko Nutrilonova blíže, a dává též povel k útoku. Vojáci se do sebe pustili. Tisíce Nutrilonových vojáků, kteří se šli postavit do bitvy proti Šedému vlkovi vyhrávají bitvu.

Král Nutrilon se vrací se svým vojskem zpět do hradu a dává svému vojsku povel k odpočinku.

Během bitvy se králi narodila dcera jménem Nutrilonka. Král na oslavu jejího narození pozve spoustu svých příbuzných z okolních zemí.

Na oslavu se sjeli všichni pozvaní. „Krásnou dcerku máte,” povídá král Francie. Nutrilon se podívá, jen něco se mu nezdá. Odkud ho zná? Kdo ho pozval? A vůbec, co je zač. Neuctivě se ho tedy otáže: „A ty jsi kdo? Tebe jsem nepozval.” „Král Francie,” odpovídá. Nutrilon ztrácí ponětí o čase, když se snaží domyslet, co je ten král zač. Najednou mu to dojde. Tento král byl jeden ze spojenců kmene šedých. Přišel mu udělat jenom zle! Tu král Nutrilon zvolá: „Chyťte toho francouzského krále”. Je už ale pozdě. Francouzský král využil situace a polil dcerku fialovou tekutinou. Náhle se ozve jeho smích a povídá: „Ha ha, Nutrilone tvá dcera odtěd’ patří jen mně, pokud ji do jejích 18 let nikdo nevysvobodí, propadne do spárů mých!” Francouzský král dořekl tuto větu, vyskočil oknem, kde stál jeho kůň, a zmizel. Nutrilon i všichni přítomní byli nešťastní, nevěděli totiž, o jakou kletbu se jedná.

Princezna Nutrilonka vyrůstala, blížily se její 18. narozeniny. Byla to krásná a milá princezna. Jediné, co jí chybělo, bylo vychování. Neuměla si s ničím nikdy poradit sama.

Tu jednou král uspořádal ples, blížilo se totiž její významné rozhodnutí. Měla si najít prince, dalšího následníka trůnu. Ona ale nikoho z princů nechtěla, až...objevil se jeden z nejkrásnějších princů, Nutrilonka byla unešena. Poprvé v životě se zamilovala. Princ jí též tajně miloval, jen to Nutrilonce nedokázal říci. Král Nutrilon se začíná obávat, co může nastat. Rozhodne se tedy, že princeznu uzamkne s princem ve věži.

Nadchází ten den, den jejich 18. narozenin. Princ sedí s princeznou v pokoji. Najednou se objeví francouzský král a chce Nutrilonku odnést. Princ jí ale nedá, bojuje o ni. V boji zvítězí a pak políbí Nutrilonku.

Kletba byla zrušena, Nutrilonka zachráněna a za pár dní se konala svatba prince a princezny.

Roztržené šaty

Nela Prokopová

Kdysi dávno, v jednom malebném království žila chudá prادلena, která pracovala pro královnu. Každý den jezdila na hrad pro špinavé šaty, které doma potom prala. Jednou takhle prala šaty na valše a vtom škub, hedvábné jemné šaty se roztrhly. „Proboha!” Lekla se prادلena. „Toto přece nemůžu královně přivést zpátky! Co mám jen teď dělat?”

Popadla šaty a běžela k nejbližší švadleně. Zastavila před jejím domečkem a zaklepala na dveře. Švadlena otevřela. „Dobrý den, co potřebujete pradelko?” „Prala jsem a roztrhly se mi při tom šaty, bylo by možné je spravit prosím?” „Ale však je to z hedvábí, to bych já, obyčejná švadlena nezvládla. Ani na to nemám nitě, pro takové musíte až na zámek.”

„Opravdu, až na zámek?” „Ano, je mi líto,” odpověděla švadlena.

A tak prادلena na nic nečekala a spěchala na zámek. „Hlavně nesmím potkat královnu,” říkala si cestou.

Prادلena doběhla k branám a uvědomila si, že se vlastně nemá jak do zámku dostat. V tom se za ní ozval drkot kol. Jel za ní vůz se zeleninou. Prادلena naskočila na vůz a vklouzla do zámku.

Běžela chodbami zámku a snažila se vyhýbat strážím a jiným lidem, protože v zámku vlastně vůbec být neměla. Vběhla do pokoje královské švadleny. Pokoj byl ovšem

prázdný. Nikde nikdo, jen v koutě na polštáři spokojeně spala malá černá kočička.

Kde jen švadlenka může být? Kde ji jen mám hledat? Vtom zaslechla kroky, které se pomalinku blížily k pokoji. Pradlenka se lekla a rychle se schovala pod stůl plný látek. Kočička se vzbudila a začala se protahovat. Pradlenka pod stolem ani nedýchala a nepatrnou dírkou v jedné látce sledovala, jak kroky jsou už u dveří a ty velké dveře se pomalinku otevírají. Do místnosti vstoupila sama královna. Pradlenka se lekla. Královna se rozhlíží po prázdné místnosti a sama pro sebe si říká? „Kde jen ta moje švadlenka je? Tak moc ji teď potřebuji, když jsem taková nešika a roztrhla jsem si šaty. Za chvíli tu budou králové z jiných zemí. Přece je nepřivítám roztrhaná?“ Pradlenka pod stolem ani nedutala. Najednou ji něco polechtalo na noze a ona vyjekla. Královna se lekla, přiskočila ke stolu a odhrnula pár kusů látek, aby zjistila, kdo nebo co je příčinou toho zvláštního zvuku.

Nejdříve na ni vykoukla černá kočička, která si tam hrála s nití, a hned po ní pradlenka. „Proč se tu schováváš, pradlenko?“ „Já, já, já,“ koktala pradlenka, „hledám švadlenku. Já, já, já jsem něco provedla...“ Královna měla velmi vlídné a laskavé srdce, vzala pradlenku za ruku a řekla jí, aby se posadila na křeslo a vše jí pověděla. Pradlenka se nahnuly slzy do očí, ale věděla, že bude nejlepší, když královně řekne celou pravdu.

„Víte královno, já jsem dostala vaše hedvábné šaty na vyprání a na mé staré valše byl nějaký zoubek. Vaše šaty se o něj zachytily a roztrhly. A tady hledám švadlenku, aby ty krásné šaty zašila.“ Pradlenka vzlykala a po tvářích ji stékaly slzičky. Královna se na pradlenku usmála, otřela jí slzy z tváře a povídá: „Nic si z toho nedělej, dnes jsi měla smůlu úplně stejnou jako já. Vůbec se na tebe nezlobím, protože toto se může stát každému. Jsem ráda, že jsi byla ke mně upřímná a řekla mi celou pravdu. A za to, že jsi řekla pravdu, ti daruji novou valchu, ať se ti příště pere lépe.“ Pradlenka se usmála, vřele poděkovala a radovala se z nové valchy.

A poučení z této pohádky - lhát se nemá.

Příloha:

Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku

Název projektu: Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“

Cíl projektu: Netradičním způsobem motivovat žáky k autorskému psaní a čtení (9. roč.) a k čtení s porozuměním - interpretace přečteného textu, výtvarné zpracování námětu (9. a 2. roč.)

Termín: prosinec až červen

Předmět: Český jazyk a literatura

Ročník: 9. a 2.

Dílčí cíle na oborové úrovni

2. ročník žák čte literární texty přiměřené věku

rozvíjí dovednost vyprávět o přečteném

seznamuje se základními literárními pojmy

výtvarně vyjádří vjemy a postoje ke skutečnosti na základě vlastního prožitku, podle vyprávění, četby

9.ročník žák zvládá výstavbu souvislého textu a způsoby jeho členění

oživuje vypravování výstižnými jazykovými prostředky

vhodně využívá vědomosti o hláskosloví, spisovné výslovnosti, zvukové stránce věty v psaném i mluveném projevu

charakterizuje literární postavu

Cíle na kompetenční úrovni

Kompetence komunikativní

9. ročník

a) Písemný projev

žák

své sdělení vyjádří písemně uceleně, se souvislou stavbou vět, odstavců a celého textu, se zaměřením na věc i s ohledem na svého adresáta a záměr sdělení

b) Ústní projev

před známým i neznámým publikem přednese své sdělení uceleně a srozumitelně; připraví si a použije poznámky tak, aby to jeho vystoupení nerušilo

mluví výrazně, aby sdělil smysl, tempo přizpůsobuje adresátovi i obsahu, ovládá mimiku i gesta rozlišuje, co chce sdělit, v jaké situaci to sděluje a komu to sděluje, a v závislosti na tom použije vhodné jazykové prostředky

2. ročník

Naslouchání, navazování a udržování kontaktu při komunikaci

vyslechne druhého, aniž by ho zbytečně přerušoval; udržuje s mluvčím oční kontakt

odpoví na položenou otázku, řekne svůj názor na věc, různými

způsoby vyjádří své názory, pocity a myšlenky

Kompetence pracovní

9. ročník

Vlastní práce

úkoly plní ve stanoveném termínu; v průběhu plnění úkolu kontroluje dodržení termínu splnění

Hodnocení

rozpozná kvalitní práci a dobře splněný úkol (podle zadání a předem stanovených kritérií); sám nebo ve spolupráci se spolužáky zhodnotí podle předem stanovených kritérií práci ostatních i vlastní práci

Vlastní práce

2. ročník

postupuje při práci podle jednoduchého návodu, pokud si neví rady, požádá o pomoc spolužáka či učitele

Postup a časové rozvržení

Prosinec -

1/ po zopakování učiva kapitoly vypravování v rámci slohového učiva žáci 9. třídy napíší vlastní pohádku a doplní ji ilustrací
2/ učitel práce opraví a spolu s žáky vybere nejzajímavější texty

Březen -

3/ žáci je přepíší na počítači, svážou do složky včetně ilustrací

Květen -

4/ pod vedením učitele si žáci připraví autorské čtení své pohádky (lze i četbu po rolích ve skupinách nebo dramatizaci)
5/ po interpretaci ve třídě vyberou žáci spolu s učitelem 2 – 3 pohádky, které budou žákům 2. ročníku přečteny
6/ žáci si domluví s vyučující 2. třídy termín a hodinu realizace

Červen -

7/ Realizace – termín dle domluvy

A/ přítomni jsou všichni žáci 9. třídy a žáci 2. třídy

B/ mluvčí 9. roč. – moderátor – vysvětlí, proč právě pro ně byly pohádky napsány /Rytíři řádu čtenářského/ a vyptá se, jaké pohádky znají, kdo jakou nyní čte apod.

C/ četba ukázek ze sborníku pohádek 2 – 3

D/ po každé pohádce mají děti z 2. třídy stručně převyprávět, oč v pohádce šlo, říci, jestli se jim pohádka líbila, které postavy si zapamatovaly....

E/ žáci 9. ročníku sborníček dětem předají s tím, že až si všechny pohádky přečtou a nakreslí k nim obrázky / budou vystavené ve třídě/ pozvou autory pohádek na výstavu ilustrací a na četbu vybraných pohádek, kterou si předem připraví.

F/ žáci 9. roč. se rozloučí a odejdou.

Zhodnocení projektu:

Každý žák 2. třídy napíše jednu až dvě věty - své dojmy, nakreslí, namalují ilustraci k některé z pohádek. Nejlepší práce budou zveřejněny ve školním časopise.

Žáci 9. ročníku připraví zprávu do školního časopisu Šotek i Prosečského zpravodaje.

Zpracovali a projekt vedli: Mgr. Zdeněk Pecina a Mgr. Lenka Tomášková

